

O Veľkej Esklarmonde

Katarov

Richard Stanley, editované.

Časť 1

Katari

Okcítánia medzi Francúzskom a Španielskom nebola národným štátom tak, ako poznáme krajiny dnes. Jej grófstva navzájom spájali zložité príbuzenské vzťahy a manželské zväzky. Na svoj čas mala pokročilú kultúru. Veľké množstvo Židov a Moslimov medzi obyvateľstvom svedčí o nezvyčajne vysokom stupni náboženskej znášanlivosti. Kríženie kultúry a vplyv Moslimského vzdelávania viedli k zrýchlenému pokroku umenia a vedy. V Toulouse bola škola medicíny, ktorú si obľúbili hlavne Židia a v Salamanke bola škola mysticizmu. V severnom Španielsku sa v tom čase dokončilo niekoľko častí kabaly a územie sa vyznačovalo krásnymi ukážkami gotického umenia a architektúry. Okcítánia priznala ženám podobné práva ako mužom, a ženám sa umožnil prístup k vzdelaniu a k spoločenskému postaveniu. Demokracia sa prejavovala voľbami „capitoulov“, alebo šerifov, ktorí dozerali na to, aby sa spravodlivosť uplatňovala voči každému človeku rovnako, a na spoločenský poriadok. No predovšetkým si národy Okcítánie zakladali na dodržiavaní princípov rytierstva v medziľudskom konaní...

Inde v Európe bolo rytierstvo bez šľachtického pôvodu nemysliteľné, no v Okcítánii bolo možné ľudí povýšiť do rytierskeho stavu bez ohľadu na rasovú príslušnosť, národnosť, alebo spoločenský pôvod, ak si to zaslúžili na základe mimoriadnych skutkov. Trubadúr by prisahal vernosť svojej dáme, akoby bol jej vazalom, a ona by ho prijala podľa princípov dvorskej lásky. Zatiaľ čo sa úctivosť a vernosť vysoko hodnotili, konať v každej situácii bez rozdielu čestne, sa očakávalo a cenilo najviac. Verilo sa, že ak sa rytier chová voči každému veľkoryso a čestne, nemôže byť porazený v boji.

Okcítánske kresťanstvo neuznávalo potrebu cirkevného kléru pre spojenie človeka s Bohom. Reinkarnácia bola ústrednou témou učenia a vegetariánstvo sa považovalo za samozrejmosť. Vyššie vyvinuté Duše v inkarnácii považujú mäso teplokrvných zvierat za vhodnú potravu pre vlkov a psov, nie však pre seba samých, zatiaľ čo rozdiel medzi Dušou človeka a zvieratá je plynulý. Rozdiel medzi vyšším zvieratom a Dušou, ktorá sa stáva ľudskou, je otázkou pokračovania rastu Duše, zatiaľ čo ak sa Duša v ľudskej

podobe zachová zversky, nezaslúži si naďalej nosiť podobu človeka, ale sa v inom živote vráti do nižšej podoby jestvovania.

Niektorí považovali katarstvo za staršiu formu kresťanstva podľa Jána Krstiteľa, zatiaľ čo iní ho mali za formou manicheistického kresťanstva, ktoré sa v 12. storočí dostalo na juh Európy prostredníctvom bogomilského misionára Nikétu.

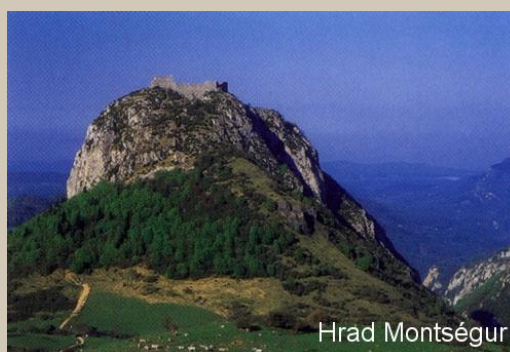
Ku koncu 12. Storočia sa katarstvo v Okcítánii už rozšírilo natoľko, že jeho vplyv začal ohrozovať výlučné postavenie rímskej cirkvi, ktorá sa v tom čase snažila vynahradiť si stratu Svätej Zeme a vojnovú porážku v tretej krížovej výprave zväčšením svojej moci na Európskej pevnine.

V roku 1209 pápež Inocent III nariadil trestnú vojenskú krížovú výpravu proti takzvaným „heretikom“, ktorá sa rozrástla do genocídy Katarov, keď jej padlo za obeť približne osem miliónov ľudí, ak sa započíta strata životov v dôsledku vyčiňania inkvizície. Veliteľom cirkevného ťaženia sa stal Šimon de Montfort, ktorý si vycíbil svoje schopnosti vo Svätej Zemi, kde preukázal svoje nadanie v systematickom odsávaní bohatstva z dobytých miest a v ochudobňovaní národov. Cirkevný dozor sa zveril Španielovi Dominikovi de Guzmánovi, ktorého neskôr kanonizovali ako „Svätého Dominika“. Tento sa stal zakladateľom dominikánskeho rádu, čierno odetých mníchov, ktorí vykonávali úrad inkvizície, pozostávajúci z mašinérie teroru, vypočúvania a prenasledovania, podľa vzoru ktorého sa založil moderný policajný štát.

To, že Okcítánia závisela na miestnom hospodárstve a jej územia neboli politicky zjednotené, spočiatku sľubovalo de Montfortovi ľahké víťazstvo, no šľachte zo severu to trvalo dlhšie ako jednu generáciu, než dosiahli svoje ciele. Keď sa prach konečne usadil, Okcítánia zmizla z mapy Európy a jej jazyk a kultúru Rím udupal do popola. Nielen že cirkev spálila všetky knihy a záznamy, ale zakázala rozširovanie písma a národ bol doslova určený na vymretie zavedením nových predpisov, podľa ktorých sa neuznávala právoplatnosť sobášov a plodenia detí s ľuďmi, ktorí nejedli mäso, alebo nehovorili po francúzsky. Jedná sa tu vari o najtemnejšiu a najkrvavejšiu kapitolu v dejinách západu, ktorú moderní učitelia opodstatnene označujú ako smrť medziľudského konania na základe cti.

Posledný útok na Katarov sa udial na Montségure, podľa jeho názvu „bezpečnej“ hore. Bol to najvyššie postavený a najstarší hrad v oblasti, s ťažkým prístupom. Jeho obyvatelia predložili svetu vrcholový príklad odolávania presile dlhšie ako rok, zatiaľ čo boli denne podrobení vojenským akciám. Mnohí šľachetní rytieri sa tam chopili zbrane naposledy, medzi nimi Lantar, Belissen a Caraman, ktorí boli spojení s kniežatstvami Raymonda de Pereilha z Montséguru, a veliteľa hradnej posádky, Pierre Roger de Mirepoixa.

Hrad Montségur

De Mirepoix bol príťažlivého výzoru, čo zdôvodňoval tým, že vraj jeho rodina sú potomkami Belisenny, nie veľmi známeho lunárneho božstva, ktoré uctievali v

Ibérii. V tých dňoch reč o nadpozemskom pôvode mnohých panovníckych rodín nebola žartom, zatiaľ čo veľké množstvo kráľov a šľachticov sa domnievalo, že skutočne boli potomkami rôznych nadprirodzených bytostí a pohanských božstiev.

De Mirepoix bol rovnako statočný, ako bol učený a zručný v miešaní látok, na základe čoho sa mu podarilo vyrobiť fosforeskujúce farbivo, ktorým natierali tváre a odevy obrancov hradu tak, aby v tme dávali dojem svetielkujúcich kostier, aby tak vyvolali strach v poverčivých kresťanských križiakoch, ktorí sa báli duchov. Vychádzajúc zo starých tradícií uznávania lunárneho božstva, vďaka takejto zásluže de Mirepoixa, ľudia z okolia Montséguru nazvali obrancov hradu synmi a dcérami Belisenny.

Hrad by ťažko bol ubytoval viac ako päť sto ľudí, zatiaľ čo boli obliehaní armádou sedem až desať tisíc vyzbrojených, bojom otužených žoldnierov.

Počasia sa zhoršilo na jar roku 1244 a krátko pred jarnou rovnodennosťou hrad padol za obeť zrade prostredníctvom muža, ktorý v službe Katarom vystupoval ako pastier. Brutálnym mučením z neho vynútili, aby vojakom ukázal cestu po strmej strane hory, ktorou obyvatelia pašovali čerstvé potraviny a iné potreby do pevnosti. Šestnásteho marca 1244, vojská hnali posledných z Katarov, 225 mužov, žien a detí, dole kopcom, aby tam skončili svoje životy v obrovskej vatre v údolí, ktoré sa teraz volá „Camp de Cremat“ alebo „lúka upálených“.

Napriek tomu, že sa pod diktátom inkvizície nasledovným kronikárom podarilo potlačiť pravdu o križovej výprave proti juhu, to, čo ostalo z hradu sa stalo uctievaným symbolom Katarov. Povešť Montséguru ako miesta na ktorom katarstvo dokázalo svoju morálnu presilu, sa nedala vymazať z ľudskej pamäti, a to neumožnilo cirkvi prehlásiť ho za posvätné miesto rímskej viery, tak ako sa to stalo s hradom Montserrat a mnohými inými pohanskými pamiatkami.

Všeobecne sa verí, že medzi múrmi hradu Katari strážili svätý poklad. Niektorí tvrdia, že to bol zvitok rukopisov, kniha Bogomila Nikétu, alebo aj „Kniha siedmych pečatí“ - prastará zbierka magických textov, ktorá ak by sa otvorila, by viedla k zmene poriadku sveta tak, ako ho my poznáme. Mnohí sú toho presvedčenia, že citadela ochraňovala samotný Svätý Grál, „Abrahámov kalich“, alebo „Nádobu poslednej večere“ ktorá obsahovala Kristovu krv.

Preložila a výroky o poznani Katarov editovala Corascendea, Parfěta 2010.

Časť 2:

Esklarmonda z Foix

(c 1151 – 1215)

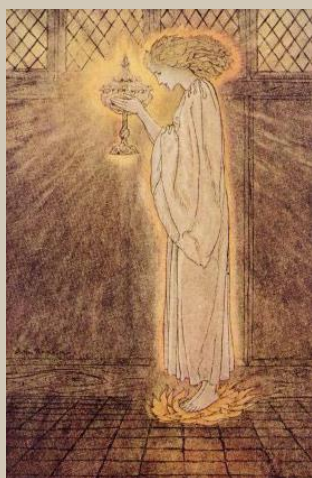

Podľa legiend, posvätný poklad strážila posledná veľkňažka Katarov - „Biela pani“ z Montséguru - uctievaná Esklarmonda, ktorej samotné meno znamená „svetlo sveta“ v starom okcitánskom jazyku. Keď sa už zdalo, že je všetko stratené, z výšky sa zjavila holubica a svojím zobákom otvorila horu. Esklarmonda vložila poklad do otvoru v skale, na čo sa hora opäť uzavrela. Potom sa Esklarmonda sama premenila na holubicu a odletela smerom na východ...

Príbeh, ktorý si s odstupom času splietol totožnosť dvoch žien a stmelil ich do jedinej hrdinky, Veľkej Esklarmondy, si našiel cestu do piesní a poviedok, zatiaľ čo inšpiroval Wolfram von Eschenbachov epický príbeh z 13. storočia, s názvom „Parsifal“, na ktorom sa neskôr zakladala oslavovaná Wagnerova opera. Poslucháčovi rovnako príjemná, i keď o niečo menej známa, je Massenetova opera „Esklarmonda“, skomponovaná na konci 19. storočia, ktorej úlohu hlavnej hrdinky nesmrteľne stvárnila Joan Sutherlandová.

V historicky doloženom „skutočnom“ živote bola posledná veľkňažka Katarov jednou Esklarmondou z Foix, ktorá bola dcérou Roger Bernarda I, grófa z Foix a Cecílie Trencavelovej. Bola preto sestrou šľachetného Raymond-Rogera, grófa z Foix, ktorý sa otvorene vyslovil proti rímskej cirkvi, zatiaľ čo francúzski králi dostali chuť na jeho územie. Vydala sa za Jourdaina de l'Isle-Jourdain, správcu de l'Isle-Jourdain. Ich deťmi boli Bernard, ktorý neskôr zdedil územie Foix, Guillaumette, Olive, Othon de Terride a Bertrand, barón z Launacu.

Ovdovela v októbri 1200. V roku 1204 prijala konsolamentum z rúk katarského biskupa Guilhaberta de Castres, čím sa stala Parfétou, členom zvoleného predstavenstva Katarov. Ceremónia, počas ktorej tri ďalšie veľké šľachtičné (Aude z Fanjeaux, Faye z Durfort, a Raymonde zo Saint-Germain) tiež prijali konsolamentum, sa konala vo Fanjeaux, v prítomnosti jej brata, Raymond-Rogera, grófa z Foix. Od toho bodu sa stala predstaviteľkou katarského hnutia a stala sa známou pod menom 'Veľká Esklarmonda'.

Konsolamentum bolo formou vysviacky, ktoré zahrnovalo kladenie rúk podľa starého vzoru z čias Krista a jeho apoštolov. Esklarmonda prijala konsolamentum po plnom živote ako manželka a matka.

Usadila sa v Pamiers, a verí sa že to bola ona, kto navrhol Raymondovi de Pereilha aby posilnil hrad Montségur (Montsegür) v príprave očakávaného útoku francúzskych katolíckych križiakov.

V roku 1207 sa zúčastnila, a pravdepodobne usporiadala, kolokvium v Pamiers (niekedy tiež zvané kolokvium z Montrealu), ktoré bolo poslednou debatou medzi Katarmi a rímsko-katolíckou cirkvou, ktorú v rozhovoroch zastupoval Dominik de Guzmán (neskôr Svätý Dominik). Debata sa preslávila tým, že keď sa Esklarmonda pokúsila na nej hovoriť, predstaviteľ rímskej cirkvi ju napomenul: "vráťte sa k svojmu vretenu pani, nepatrí sa Vám hovoriť v debate tohto druhu". Takéto hrubé porušenie pravidiel slušnosti v Okcítánii, ktoré bolo jasné obecnstvu tak, ako by bolo jasným väčšine ľudí dnes, nebolo vôbec jasné Svätému Dominikovi a jeho sprievodu. Tento prístup katolíckej cirkvi k osobe tak uznávanej ako bola Esklarmonda, mohol mať iba opačný výsledok ako bolo v úmysle, no ešte ani do dvadsiateho prvého storočia cirkev nepochopila podstatu katarstva, ani prečo jej predstavitelia prehrali v týchto debatách úplne a po každej stránke.

Esklarmonda z Foix so svojou švagrinou Filipou založili internát pre Parféty pri Dun v Pyrenejach. Bol to druh kláštora, ktorý slúžil ako starobinec pre parféty na odpočinku a súčasne bol ustanovizňou pre vzdelávanie dievčat. Esklarmonde sa pripisuje aj otvorenie niekoľkých nemocníc, škôl a katarských kláštorov, čo bolo niečo, čím sa rímska cirkev predtým nezaoberala, ale začala podnikáť neskôr, v rámci svojho snaženia o nadobudnutie hodnovernosti ako organizácia viery. Prvý kláštor Dominika Guzmána dodnes stojí pri Prouille, neďaleko Fanjeaux v Languedocu.

Esklarmonda zomrela okolo roku 1215. Tá skutočnosť, že nemá hrob veľmi neprekvapuje, keď sa vezme do úvahy, čo všetko boli heretici nútení podnikáť na to, aby ukryli telá svojich blízkych pred križiakmi, ktorí vo svojej viere vo fyzické zmŕtvychvstanie na konci časov, radi štvrtili alebo ináč zneuctovali telá tých, čo im počas svojich životov unikli.

Esklarmonda z Foix sa do určitej miery stala ranným vzorom bojovníčky za práva žien. Podľa aspoň jednej gnostickej cirkvi bola katarskou arcidiakonou v živote a je teraz sväticou.

Uchované záznamy dokazujú, že Esklarmonda, ktorá zahynula na lúke upálených bola na smrť chorou asi dvanásť ročnou dcérou Raymonda de Pereilhu. Dobyvatelia zniesli mladú Esklarmondu do údolia a tam ju vykotili do pripravenej vaty. Dievča bolo pravdepodobne pomenované podľa uctievanej veľkňazky a historici tvrdia, že v legendách došlo k spletniu dospelej Esklarmondy s dieťaťom, v dôsledku čoho obe splynuli do jedinej osobnosti známej pod menom Esklarmonda z Foix.

Časť 2 - dodatočná vďaka James Mac Donaldovi:

http://www.cathar.info/120516_Esklarmonda.htm

Časť 3

Esklarmonda z Montséguru

(1205 – 1244)

Jej totožnosť oproti posvätné uznávanej Esklarmonde z Foix potvrdil v prácach v anglickom jazyku Richard Stanley, keď si všimol tú skutočnosť, že všetci historici sa v angličtine odvolávali na ten istý zdroj z francúzskeho jazyka. Vznikol dojem, akoby nik nebol preskúmal staré okcitánske balady a romantické príbehy trubadúrov z onoho času, ako napríklad balady Guilhelma Montanhigola, ktorý bol priamym svedkom udalostí, ktoré popisuje. To viedlo k objavu mladšej Esklarmondy, ktorá oveľa lepšie zapadla do popisu nadľudskej ženskej bytosti ospevovanej nespočítanými baladami.

Esklarmonda z Montséguru bola nelegitímnou neterou Esklarmondy z Foix. Esklarmonda d'Alion – niekedy označovaná ako „Esklarmonda splodená mimo manželstva” mala modré oči svojich predkov, nosila vlasy po pleciah v troch vrkočoch a v čase obliehania bola ešte stále mladou a úchvatne krásnou ženou...

Jej otec Raymond Roger, gróf z Foix, bol jedným z veľkých hrdinov juhu, ktorý bol v mladosti romanticky spojený s Etienettou de Penautier, „najmilšou ženou Languedocu” a jeho poddaní si ho pamätali pod menom „Raymond Drut” alebo „Raymond milovaný”. Na jeseň v roku 1204, zatiaľ čo stopoval vlka v lesoch Ariège gróf zabľúdil, až sa ocitol pred budovou s bielymi múrmi, kde zabúchal na bránu a požiadal o nocľah. Bola to brána kláštora a Raymond, ktorý bol v chladnom vzťahu s manželkou Filipou, vstúpil do tajného milostného vzťahu s abatišou Na Ermengardou, ktorú stretol v ten večer. Hoci pochádzala z vysokého šľachtického rodu zo severu, Na Ermengarda bola jedným z oddaných Katarov juhu.

Keď otehotnela, vrátila sa ku svojej rodine v Telhe. Na Ermengarda sa stala matkou dvojčiat - dievča pomenovali Esklarmonda po jej pobožnej tete a chlapca pokrstili 'Loup' (Vlk), trebárs na základe otcovej činnosti v ten deň, keď sa ich rodičia stretli. Deti vyrástli bez matkinho objatia.

Po dlhej ceste na sever a bolesti odchodu z bezprostrednej blízkosti ľudí s ktorými sa stotožnila, Na Ermengardin život vyhasol niekoľko dní po pôrode. Kojencov zverili dojke.

Loupa poslali do kláštora, aby sa mu poskytl vzdelanie, aké náleží mladému mužovi jeho pôvodu, zatiaľ čo mladá Esklarmonda sa usídlila v osemhrannej veži na Belpchskom majetku jej otca, kde ju mal pod dozorom grófov verný pobočník, starnúci Roiax. Ich Duše sa stretli. Roiax a dievča sa čoskoro spolu delili o svoju vášeň spojenú s akýmikoľvek činnosťami pod holým nebom, zatiaľ čo Esklarmonda

prejavila vrodené chápanie chovania zvierat. K tomu sa rodina postarala, aby sa inteligentnému dievčaťu dostalo na ten čas prvotriedne vzdelanie.

Podľa poverčivých bájok z tej doby sa o mladej čarodejnici povrávalo, že sa vraj túlala bez šiat po lesoch, kde sa stýkala s divokou zverou, ako aj s určitými padlými pohanskými božstvami, ktorých reč ovláda, a ktorých privolávala k sebe z okolitých lesov, aby jej pomáhali uskutočňovať jej čary.

Hovorili o nej, že sa nebojí mužov. Hoci sa po svojej matke narodila ako žena nežného výzoru, Esklarmondino srdce skrývalo Hiawathu, veľkého náčelníka pôvodných národov Ameriky, a Jacques de Molaya, legendárneho posledného veľmajstra Templárskych Rytierov.

Raymond Drut, gróf z Foix, zomrel v roku 1223, asi na žalúdočné vtedy, v priebehu bitiek o obliehaný Mirepoix, ktorých sa zúčastnil. Vyskytlo sa aj podozrenie z otravy, avšak jeho smrť bola pravdepodobne prirodzená, možno iba urýchlená neprestajným nátlakom udalostí predchádzajúcich rokov. Po otcovej smrti sa Esklarmonda zblížila s novou otcovskou postavou v jej príbehu, s Bernardom d'Alion, ktorý bol od nej o dvadsať rokov starší. V rámci rytierskeho gesta sa Bernard, vysoký šľachtic z Ussonu, podujal zabezpečiť osiroteneho rytiera v ženskej podobe prostredníctvom manželského zväzku. Tým sa sprostredkoval dôležitý prístup k susednému Montséguru, ktorý dostala Esklarmonda ako súčasť svojho vena.

Podľa záznamov inkvizície hrad jej manžela, Usson, poskytol prístrešie heretikom na úteku z Montséguru a podporoval obrancov pevnosti dodávkami zbraní a iných potrieb.

Esklarmonda zanechala svoj pohodlný život na hrade a svoje vznešené rúcha hodné kráľovnej a odetá v zbroji sa vydala do divokých Capsirských lesov, kde sa pripojila k svojmu bratovi, ktorý sa stal vodcom partizánov potom, čo ušiel z kláštora. V pancieri rytiera podporila svojho brata v nejednej bitke, zapalovala ohníky na štítoch, čo bolo jedinou formou komunikácie medzi utečencami, a pomáhala chlapom uvoľňovať skaly, ktorými v roklinách pod nimi drvili postupujúcich križiakov.

Mnohí rytieri snivali o tomto vášnivom dievčati a podľa básnika Maurice Magrea 'ona dala svoju lásku viac ako jednému popri svojom koňovi a vedľa svojho meča, v tieni pyrenejských borovic...' Bola „živým svätostánkom veľkého a odvážneho Ducha“ a „stelesnením mladosti a slobody“.

Križiaci v nej videli „stelesnenie antikrista“, predstaviteľku „živého svätostánku starých Bohov“, hodnoty ktorých boli v priamej opozícii s patriarchálnou hegemoniou Svätej rímskej cirkvi, alebo ako sa o tom vtipne vyjadril Magre, bola pre nich „svätcom všetkých svätých nepoznanej cirkvi“.

Bernard d'Alion poznal česť. Jestvujú dôkazy o tom, že krátko pred koncom obliehania Montséguru previedol podstatnú sumu (150 „melgueilských dinárov“) do mešca španielskeho žoldniera Corbaria, mnohými bitkami zoceleného vojaka, ktorého aragonské jednotky zaujali pozície v Ussone. Niektorí dejepisci navrhujú, že by bol mal v úmysle prelomiť okruh dobyvateľov, zatiaľ čo obrancovia hradu požiadali o prímerie na jar roku 1244. http://www.dhaxem.com/data/handt_sl/Navrat_Katarov.pdf Pravdepodobnejšie však je, že chcel sprostredkovať Esklarmonde a ostatným útek z Montséguru. Do marca 1244 bolo v pevnosti veľa zranených, navyše malých detí a tých, čo boli starí a bezvládni.

S pomocou svojho brata sa Esklarmonda postarala o prívod čerstvých zásob do pevnosti, až do konca. Katari sa snažili spoločne dopracovať k tej hladine jestvovania, v ktorej predmety nemajú váhu, kde voda netopí a oheň nepáli, a kde sa blaženosť bezpodmienečnej lásky užíva navždy. Esklarmondino meno sa neobjavilo v zozname tých, čo zahynuli na lúke upálených, keď hrad padol 16. marca 1244.

Esklarmonda zomrela tak, ako aj žila. 16. marca zbraňami bránila Katarov až do svojho posledného dychu. Sama si vyhasila život na skalách Montséguru, kde stretla človeka v ktorom rozpoznala predstaviteľa Boha na Zemi. Bertrand Marty, duchovný vodca Katarov nadobudol prvé ľudské pochopenie o Bohu, o ktoré sa v rokoch 1242 až 1244 delil s 330 Parfétmi na Montségure. Esklarmonda, ktorá počas obliehania zabezpečovala styk pevnosti s vonkajším svetom, ochotne hovorila o novom poznaní s každým, koho stretla.

Aby zabránili jeho okypteniu a spáleniu, sympatizanti ukryli Esklarmondino telo, a Corbariovi chlapi ho neskôr vyzdvihli. Esklarmonde z Montséguru v tajnosti usporiadali veľkolepý pohreb veľkňazky v jaskyni, ktorá ukrývala Katarov. Krátko po vypršaní prímeria Bernarda d'Alion zatkli, predviedli pred súd, a verejne ho upálili na mestskom námestí v Perpignane.

Na lúke upálených „...boli plamene, čo sa dvíhali k nebu natoľko červené, a dym stúpал tak vysoko a priamo, že muži čo úzkostlivo vyhliadali z Toulouse a Albi v smere Ariège, pochopili z tohto znamenia plameňov, že ich bratia zahynuli a že sa juhu potlačila jeho nádej“. Hrad Montségur bol zbúraný. Zachovali sa len kamene a meno Esklarmody, ktoré prežilo v ľudskej pamäti, zatiaľ čo v legendách „Esklarmonda svätá“ a „Esklarmonda ľubostná“ splynuli do jedinej osobnosti – „Veľkej Esklarmony Katarov“...

Napoleon Peyrat miestny pastor z ktorého 'Grande Histoire des Albigeoise' (Veľkých albigénskych dejín) medzi inými čerpal aj Magre, spomína, ako boli utečenci nemilosrdne prenasledovaní cez lesy a kopce, hnaní smečkami vycvičených psov, až ich jednotky senešala z Toulouse obkľúčili a zahnali ich do jaskyne Ormolac, s dvomi vchodmi. Oba vchody obkľúčili, ale Albigenci použili rebríky, ktoré za sebou stiahli do ešte hlbšej a menej prístupnej časti jaskyne. Na základe senešalovho rozhodnutia možnosť, že by ich tam napadli zbraňami, neprichádzala do úvahy. Oproti mučeniu a upaľovaniu pri kole, ktoré by

ich ináč čakalo, ho napadlo rozumnejšie a možno aj humánnejšie riešenie. Oba vchody dal pevne zamurovať. Nejaký čas stanoval na kopcoch Ariège. Čakal. Načúval, či nepočuje dáku ozvenu z granitových priestorov pod zemou. Potom opustil vrch, v ktorom sa utečenci pochovali zaživa.

Albigénci pravdepodobne prežili v tme nejaký čas, nakoľko v jaskyni mali sklad obilia. Medzi nimi bolo niekoľko biskupov a množstvo novicov. Keď si uvedomili, že sa ich pozemská bolesť končila, Katari si v tichu temna a s hlavami sklonenými, akiste spojili ruky v neviditeľnom znamení ich jednoty. Lesy Ariège ukryli tajomstvo ich odchodu. Duše Albigéncov sa vydali smerom k žiariacej katedrále vesmírneho svetla, ku ktorému cestu nájde ten, kto kráča priamo aj po hrboľatej ceste pozemskej...

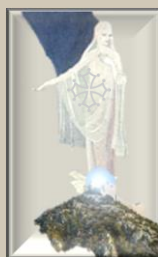
Logickým by sa zdal názor historičky Elie Kercob, ktorá v Cahiers d'etudes Cathari (Záznamníky katarských rozborov) číslo 27, navrhuje, že tí čo prežili z Montséguru, by boli smerovali na Usson, kde by ich boli chránili jednotky Corbariových žoldnierov. Možnosť útulku v údolí Aude, ktoré náležalo šľachticovi Raymondovi d'Aniort, ktorý mal za manželku Marquesiu, sestru Pierre Rogera de Mirepoix, akiste tiež prišla do úvahy. Osud rodiny d'Aniortov bol spojený s osudom Montséguru a o Raymondovi je známe, že sa zúčastnil rokovania o prímerie, ktoré predchádzalo zánik pevnosti. Je možné, že ponúkol bezpečný prechod utečencom cez svoje územie...

Po ôsmich storočiach Esklarmondinu prítomnosť naďalej cítiť vo vežovej časti zrúcanín Montséguru. Pravda nehynie. Spravodlivé ciele ostanú spravodlivými navždy. Esklarmonda z Montséguru prišla do tohto sveta v snahe o dosiahnutie dokonalosti, pričom sa sama ochotne zriekla svojich pozemských životov.

*Editované podľa Lyssea, môjho duchovného sprievodcu, ktorý inkaroval ako Bertrand Marty.
Corascendea, 16. júna 2011.*

Pôvodná verzia needitovaného originálu v angličtine je k nahliadnutiu tu:

<http://shadowtheatre13.com/whitelady.html>

www.dhaxem.com

Viac na tému Katarov na Dhaxem.com:
http://www.dhaxem.com/international_read_sl.asp